

Folkethinget, kommen saavidt, at den ved Thingets Smødekommun nu her har kunnet tages til første Behandling.

M. P. Bruun: Da Tiden er saa langt fremrykket, er det kun nogle ganske faa Ord, jeg skal opholde Thinget med. Jeg anser det for en stor Beroligelse, eller rettere et stort Bidrag til Beroligelse — thi en fuldstændig Beroligelse vil det neppe yde — at dette Lovforslag er fremkommet. Jeg finder Beroligelse ikke alene i den Bistand, der er ydet ved selve Summen, men ogsaa dert, at heraf fremgaaer, at Ministeren og Ministeriet i det Hele ikke agte aldeles at overlade Forholdene til deres egen Gang. Det er navnlig dette, der for mig, og jeg troer for Alle, som kjende Forholdene, netop skulde være den største Beroligelse. Det kan ikke være nok, det er endog ogsaa meget lidet til at faae Omsætningsforholdene ophjulpede. Vi kunne vel haabe, at det vil være tilstrækkeligt, og vi kunne vel haabe, at Alt hurtigt vil kunne ordne sig; men ved Siden af dette Haab staaer dog den Mulighed, at det ikke vil blive saa, og at der vil behøves ganske andre Forholdsregler, jeg kunde gjerne sige ganske andre Bevillinger; det er Noget, der staaer uafgjort. Jeg skulde, hvis det var i Begyndelsen af Sessjonen, aldeles ikke have yttret Noget i denne Sag, men Sessjonen nærmer sig hurtigt sin Ende. Det Spørgsmaal ligger da nær: Naar Rigsdagen er gaaet fra hinanden, hvad saa? Jeg skulde herom tillade mig at yttre, at jeg troer, det vilde være en stor Beroligelse for Mange,

om der fra Ministeriet forelaa en Udtalelse om, at Ministeriet ikke dert, at der ingen Rigsdag var tilstede, vilde finde en Hindring for at træffe de Foranstaltninger, der ellers maatte være fornødne, det være sig, at det vilde handle paa egen Haand eller sammenkalde Rigsdagen, hvis man troede, at det skulde være uomgængelig nødvendigt.

Indenrigsministeren: Den Opsfordring, det ærede Medlem stillede, kan jeg meget gjerne imødekomme. Jeg har for mit Vedkommende talmindelighed ikke, hvor der er Spørgsmaal om overordentlig Afholdelse af Udgifter, som jeg forøvrigt troede at kunne forsvare, tillagt det nogen aldeles afgjørende Betydning, om Rigsdagen var samlet eller ikke; men som Forholdene her foreligge, maatte jeg, da jeg havde Bished for, at Sagen hurtigt vilde kunne blive fremmet i Rigsdagen, naar man ellers tilligede Sagen, ansee det for min Pligt, uagtet jeg er bleven opfordret til at bruge en anden Fremgangsmaade, ikke at disponere over denne Sum, førend Loven er vedtagen af Rigsdagen. Det er forøvrigt en Selvfølge, at Ministeren, naar han troer at kunne forsvare en overordentlig Anvendelse af Summer inden rimelige Grændser under særegne Forhold, da tager Ansvar paa sig, naar Rigsdagen ikke er samlet. Men ialfald er det ganske vist, at naar der skal træffes Foranstaltninger, hvortil Lovgivningsmagtens Samtykke skjøntes aldeles nødvendigt, staaer den Udvei aaben at indkalde Rigsdagen, hvis den ikke er tilstede paa en saadan Tid, til en overordentlig Samling.